

[Aksel Larsen.]

Nej, regeringen kommer altså nu med det foreløbig nyeste. Momsen skal på ny sættes op med 2½ pct. En del af provenuet skal via ATP-systemet udbetales til arbejdsgiverne, hvilket skulle svare til, hvad 1. af de 2 julpriestalsportioner ville koste dem. Med andre ord, lønmodtagerne skal betale mere i forbrugsskat og må vide, at deres penge via ATP skal gå til arbejdsgivernes lønudbetalinger. Denne besynderlige foranstaltning motiveres med, at omkostningsniveauet ikke må stige. For 14 dage siden kunne dette, at omkostningsniveauet ikke må stige, kun opnås ved, at man annullerede 3 dyrtidsportioner. Nu synes det altså at være nok med én. Regeringen kan jo ikke være blind for, at med momsforhøjelsen opnår den det stik modsatte af det, den har erklæret for det livsnødvendige og eneste saliggørende, nemlig at holde igen på erhvervslivets omkostninger. Momsforhøjelsen vil aflejre sig i omkostningsstigninger og deraf følgende vanskeligheder for eksporten, kunstgrebet med statstilskud til arbejdsgiverne afbøder ikke noget sådant.

Garneringen af denne krumtap i regeringens kriseplan med andre foranstaltninger bør forbigås i tavshed. De er så luftige og solide som sulfosæbebobler, og det hele giver det korrekte indtryk, at regeringen er rådvild, mangler handlekraft, og at den lænnes af uenighed og splid i regeringspartierne og mellem regeringspartierne. De synes kun at kunne blive enige om, at nok skal der snakkes indkomspolitik, men den må kun forsøges praktiseret over for lønmodtagerne. Herom vidner også den besynderlige dagsorden, som regeringen ejendommeligt nok vil have sit flertal i folketinget til at vedtage. Det er jo sådan, at hvis det var regeringen erklærede hensigt, at en sådan indkomspolitik udelukkende med adresse til lønningerne skulle føres, kunne regeringen afgive erklæring om, at den agtede man at føre til foråret, vel at mærke hvis den selv var ved magten til den tid. Men det gør regeringen ikke. Den tror, at det bliver stærkere, hvis den lader sit mere eller mindre skrøbelige, mere eller mindre galvaniserede flertal her i folketinget vedtage det, der kunne være sagt ved en regeringserklæring. Ja, det er det, jeg kalder en besynderlig optræden fra en regerings side.

Så er det i øvrigt karakteristisk, at når den snakker indkomspolitik, er det lønningerne, den interesserer sig for; den har ikke engang fundet det nødvendigt i sit dagsordensforslag at tage noget med om medindflydelse for arbejderne og de ansatte på arbejdspladserne. Nå, det vidner alt sammen om, at regeringen kun har handlekraft, hvis det drejer sig om forsøg på at pålægge nye skatter, som i særlig grad vil ramme lønmodtagerne, og på om muligt at holde lønningerne nede.

Regeringens handlekraft er i øvrigt i den grad lammet, at den ikke engang kan gå. Den er ikke engang i stand til at udskrive valg og overlade afgørelsen til vælgerne. Dette er en umulig og for landet ulykkelig situation. Regeringen kan ikke regere. Den kan ikke klare økonomien. Den kan kun humpes sig frem fra den ene nødløsning til den anden, og den kan ikke engang gå. Den kunne ellers og vistnok for første gang i sin tilværelse opnå en vis popularitet, hvis den havde mod og kræfter til at vælge valgets udvej.

Den har i sin uforstand afvist alle de råd om en bedre økonomisk politik, vi har givet den, og derfor er det tidsspilde at gentage disse råd ved denne lejlighed. Det bedste råd, vi fra vort parti i dag kan give regeringen, er derfor dette: gå af eller udskriv valg og lad derpå valgets udfald afgøre, hvilken regering og hvilken politik vi skal have.

Sigsgaard: Socialdemokratiet har efterlyst baggrunden for regeringsindgrebet. Jeg tror, man her skal huske, at Danmark er et led i hele det vestlige betalingsystem, og at vi derfor først og fremmest er afhængige af amerikansk økonomi. Dollaren bruges som internationalt betalingsmiddel. Det praktiseres bl. a. ved, at USA stiller dollars til rådighed gennem den internationale valuta-fond, og behovet derfor er voksende med den voksende internationale handel. Men USA, der siden 1940 kun har haft overskud på sin betalingsbalance to gange, har bl. a. på grund af Vietnamkrigen slet ikke råd til det. Derfor må den øvrige kapitalistiske verden gå med til at overføre store mængder dollars til USA og til at mindske presset på dollaren, og det sidste sker ved at dæmpe den økonomiske vækst. De forslag, der er fremsat i dag, skal ligesom det store kasseoverskud ses som led i en sådan dæmpning.